

PESTHIDEGKÜTI
WALDORF
ISKOLA

ÚJSÁG

Májusi ünnepi szám

A VILÁGBA NEZÉK

II. évfolyam 9. szám

AZ ÜNNEP MINŐSÉGE

Milyen szép hét is volt ez! Milyen boldogan mehetett haza az ember egy-egy rendezvény után az iskolából, illetve a MOM-ból egyaránt! Milyen büszkék lehetünk volt és mostani diákjainkra, szülőkre, tanárookra!

Tudjuk, ünnepelni egyáltalán nem könnyű „feladat”, Pilinszky János ír erről nagyon pontosan. Nehéz valódi, hiteles szavakat találni, ráérezve a játékos természetesség és a komolyság, sőt az emelkedettség kényes egyensúlyára. Jelen esetben nehéz már csak azért is, mert önmagunkat ünnepeljük; hogyan teszi ezt ízlésesen az ember? Hogy ne öntetszelgés lengje körül az ünnepet, az együvé tartozás élményét, hogy tehát miközben magasságokban szárnyalunk, ünnepünk megmaradjon a maga szerény keretei között?!

Úgy érzem a hét után, hogy egyetlen kulcsszó segített át bennünket a nehéz dilemmán: a *minőség*. Amiket láttunk, hallottunk, önmagukban beszéltek erről az ünnepről, hiszen minőség áradt az egyes produkciókból, a beszélgetésekből, a kiállított tárgyakból.

Az is nyilvánvalóvá vált ezekben a napokban, hogy sok ember nagyon sokat tett éveken át ezért a minőségért, hiszen a minőség titka éppen abban rejlik, hogy „mélysége és magassága van”, nem érhető el, nem kapható könnyen, idő kell hozzá, hosszú, nem egyszer nehéz, kitartó munka.

20 év kellett hozzá tehát. Fontos volt megállnunk, és belegondolnunk, belenézni ebbe a 20 évbe. Hatalmas ereje tud lenni egy-egy ilyen megállásnak, pedagógiai ereje is. Most a gyerekek számára is látványosan feltárulhatott, hogy ezért, ilyen pillanatokért érdemes küzdenünk, érdemes magunkat is meghaladva odaállnunk valami mellé. Azt is megérezték, hogy a régieknek jó és fontos volt ide járniuk, hogy az iskolánk sok-sok fiatalnak tud gyökere lenni, és az innen való távozásuk után is éltető erőként tudják sok emléküket hasznosítani, illetve visszaforgatni.

Hálával köszönöm meg mindazok munkáját, akik ilyen emlékeztetéssel tették ezt az ünnepi pillanatot!

Beöthy Hanna

VISSZATEKINTÉS A HÓNAPÜNNEPRE

Ünnepsorozatunkat hétfőn – május 11-én a főoktatás után – a hónapünnepel kezdtek. Erre az alkalomra megérkezett hozzánk Nelke van der Sloot tanárnő Hollandiából, aki iskolánk tanácsadó tanáráként dolgozott velünk, értünk 1989–93 között. Gyönyörű tulipáncsokorral vártuk, ő pedig törve ugyan a nyelvet, de magyarul üdvözölt mindannyiunkat. Egész lényéből sugárzott az emberismerettel, szeretettel, megértéssel, pedagógiai tudással átszőtt erő, amellyel az első évek kezdő tanárait, szülői és gyermeki közösségét támogatta, lelkesítette. Pedagógiai tapasztalatait megosztva – de sohasem ránk erőszakolva – vett részt mindennapi életünkben, a nehézségek áthidalásában, a belső-külső építkezésben. S mindezt nem csupán Budapesten tette, hanem szerte az országban, számos helyen szórta-hintette a magot.

Köszönettel vettem a személyemre vonatkozó emlékeztést a kezdeti időszak kapcsán. Azt mondhatom, hogy mélységes hálát érzek mindazon erők iránt, amelyek elindították, megtartották s életben tartják ma is iskolánkat.

Az üdvözlések után sort kerítettünk egy 13–14 évvel ezelőtti hónapünnepéről készült felvétel rövid részleteinek levetítésére.

Kicsiktől nagyokig mindenkinek hatalmas élményt nyújtott akkoriban érkezett és ma is közöttünk lévő kollégák viszontlátása, s a már felnőtté cseperedett gyermekarcok felidézése.

Ezt követően pedig végre szóhoz jutott a mai tanuló ifjúság! Egészen rendhagyó módon – a játékoság jegyében – folytatódott az ünneplés. Az egyes osztályok nemcsak bemutatták, hogy mire képesek, hanem osztályfőnökeik vezetésével részvételre hívtak valamennyiünket: idősebb diákokat, tanárokat, szülőket. Kiki választhatott, ahhoz kapcsolódott, amihez leginkább kedvet érzett. Hamarosan nyüzsgött-pezsgett az egész aula a ritmusos tapsoktól, a vezénylestől, az égtájak keresésétől és megtalálásától, a kenyérsütés mozzanatainak keresztül a táplálkozás örömeit és messzemenő következményeit bemutató tréfás kánonig.

Ennek a táplálkozásról szóló kánonnak a karmestere Kőkéndy Ákos volt, aki oly módon ötvözte a humort és a komolyságot, a tréfát és az elmélyültséget, hogy valóban szép, ünnepélyes nyitányként szólott hozzánk ez a délelőtt.

Szívbéli köszönet érte!

Krigovszky Anna

RÉGI JÁTÉKOK FÖLELEVENÍTÉSE

Melyek azok a tevékenységek, amelyek a gyerekeket segítik fejlődésükben? – teszi fel újra és újra e kérdést a Waldorf-pedagógus.

A játékok – lehetett erre 20 évvel ezelőtt az egyik lehetséges válasz, és lehet ma még időszerűbb, hiszen korunk azóta igencsak átalakította a gyermekjátékok kultúráját és persze a gyermekek képességeit is.

Az ünnepi héten emlékezni és örülni szerettünk volna, játszva ünnepelni, és teret adni néhány olyan fontos, a jövőnk számára irányt mutató dolognak, amelyeket a hétköznapi sokszor kiszorítanak az életünkből. Régi korok bölcs játékait akartuk megidézni, azokat, amelyek a bennük rejlő mozdulatokon keresztül segítik a kicsiket, hogy testüknek minél ügyesebb gazdái, felnőtt korukra életük minél ügyesebb kormányosai lehessenek.

Hétfőn a 3–4. osztály 15 fős vegyes csoportokban, négy hely-

színen váltva egymást próbált ki sok, javarészt népi játékot. Kutyáztak és csalogatóztak két csapatra oszolva a pályán, golyóztak, kacsóztak, gombfociztak, pöccintve pattintottak gombokat, csúszattak célba fakorongokat, löttek krumpli- és gumipuskával, hajtogattak pörgettyűket, pukkanókat papírból, szelídítettek brúgattyúkat, similabdákat, jójokat, gólyalábakat, karikákat... Kísérőik, fogadóik a hetedikesek voltak. Az ő felelősségük volt egy-egy játék, eszköz bemutatása, és a helyszínek közti váltások vezénylese.

Nemcsak nekik volt nagy tanulság, a kicsiknek élmény ez a pár óra, de nekünk felnőtteknek is biztatás: ezeknek a játékoknak még mindig van erejük, varázsuk.

Vajon futja-e a lendületünkből arra, hogy az ünnepi alkalmak mellett a szüneteinkben is gyakrabban kaphassanak teret?

Tóth Nóra

KRABAT ELŐADÁSOK

Május 8-án, 10-én és 11-én előadtuk nyolcadikos színdarabunkat, a *Krabat* című regény feldolgozását. Az első három előadásunkat elsősorban a szülőknek, a barátoknak, az iskolába járó diákoknak tartottuk. Az utolsó előadásunkra az iskola 20 éves évfordulójának keretében került sor.

Az előadások előtti hetet maratoni próbákkal töltöttük, amelyek Gábor bácsi türelme és erőfeszítése nélkül nem lehetek volna ilyen eredményesek, tartalmasak és (legtöbbször) összeszedettek. A csütörtöki főpróbán talán először érezhettük úgy, hogy a darab összeállt, és színpadra is vihető.

Pénteken végre elérkezett az első előadás. Ez az egész osztályt hihetetlen izgalommal töltötte el. Az izgalom és a feszültség mindenkiben érezhető volt. Ezen az előadáson voltunk talán a legkoncentráltabbak, így a kulisszák mögötti csend erősítette a színen lévő szereplőket. A bemutató után óriási felszabadultság tört ki az osztályban, és mindenki őszintén örült egymás sikerének. Nagyon fárasztó hét állt mögöttünk, és az esti előadás is kifárasztott mindenkit, így mindenkinek jólesett a szombati pihenő.

Vasárnap reggel újult erővel találkozott az osztály, és egészen háromig próbáltunk a másik szereposztással. (A változó szereposztás külön megnehezítette a próbákat, mert mind a két szereposztással ugyanannyit kellett próbálnunk.) A háromórás előadáson a péntekihez képest egyre felszabadultabbak voltunk, és ez bizonyos jeleneteket természetesebbé, harsányabbá tett. Az előadás utáni ünnepi hangulatunk nem hagyott alább, és ugyanolyan vidáman örültünk annak, hogy egy újabb előadás lement.

Miután elmentek a nézők, és a kedélyek kissé megnyugodtak, kezdtük is a próbát a következő szereposztással, mert nem volt sok időnk az este hétórai előadásig. A fáradtság kissé megmutatkozott a próbákon, ám megkezdődött az előadás, és össze kellett szednünk magunkat. A színpad mögötti zajok egyre erősödtek, és a pusmogás, a járkálás már nem volt olyan visszafogott, mint az első előadások alatt. Ám a szereplők ekkor is nagyon fegyelmezetten koncentráltak, és a nézők nagy tapssal díjazták ezt az előadást is.

Másnap, hétfőn este került sor az utolsó előadásunkra. Mindenkiben talán új izgalom volt, mert ez volt a záró előadásunk. Sok mindent megtanultunk az előző napok során, és rengeteg tapasztalatot is szereztünk, amelyeket már figyelembe vehettünk, így talán ez az előadás folyt le a leggördülékenyebben. Ha az előző három bemutató után hatalmas volt a kitörő öröm, akkor most fergeteges, eget rengető. Mindenki ölelgette egymást, nevtünk, majd az egész osztály hatalmas fröcskölésben tört ki, Gábor bácsi nagy örömére. Az egész osztályterem úszott a vízben, majd a kertben folytattuk a játékot.

Örülünk, hogy túlvagyunk az előadásokon, de mindenkiben ott van egy kis szomorúság, hogy soha többet nem játszhatjuk el a titokzatos molnárlegények szerepét, vagy nem bújhatunk a vidám falubeli lányok bőrébe.

Végül pedig szeretnék köszönetet mondani a 8. osztály nevében mindenkinek, aki a brosúrák megvásárlásával segítette az osztálykirándulásunk megvalósulását.

Thurnay Zsófi

KIRAJZÁS

– BEMUTATKOZÁS A KERÜLETBEN

Az ünnepi hét egyik alapötlete az volt, hogy próbáljuk meg a külvilág felé is megmutatni magunkat. Ennek számtalan módja van, igyekeztünk olyanokat keresni, amelyek a hét színes forgataga közepette jól megvalósíthatók. Nagyon sok ötlet felmerült az előkészítés közepette, mindenki törekedett valami olyat megvalósítani, ami a szívéhez közel állt.

Bennem már évek óta moccan az a gondolat, hogy nagyon egyszerű és szerény eszközökkel emberi kapcsolatokat kellene kialakítani a különböző hivatalokkal. Megpróbálni minden közvetlen gyakorlati haszon nélkül jobb kedvre deríteni a hivatalokban dolgozókat. Csak úgy. Nem azért, hogy utána kedvezőbb döntések szülessenek az ügyeinkben. Inkább azért, hogy a hivatalokban dolgozóknak nagyobb legyen az életkedvük, ami – lássuk be – önerőből nem olyan könnyű nekik. Így született az az ötlet, hogy az ötödikesekkel keressünk föl egy polgármesteri hivatalt, és hívjuk ki játszani az ott dolgozókat.

Saját dolgomat leegyszerűsítendő, megkerestem a szülők közül azt, aki leginkább polgármester. Pokorni Zoltán nagyon kedves volt, és ötletemet továbbította a kerület jegyzőjéhez, hozzátéve: bízik benne, hogy aznap nincs ügyfélfogadás, mert az kicsit kínos helyzetet teremtene, ha azért kellene várakozniuk az ügyfeleknek, mert az ügyintéző épp ugrókötelezik az udvaron.

A jegyző is rugalmasan állt a kérdéshez, csak nem volt abban biztos, lesz-e elegendő jelentkező. Végül összejött 15 ember, mindenféle korosztályból, főleg a női nem képviselőjében. A játék előtti héten még küldtem a hivatal részére egy fényképes útmutatót, amelyben leírtam, milyen játékokkal készülünk, ne hogy megijedjenek a saját fantáziájuktól.

Kedden délelőtt megérkeztünk, a hivatalban már izgatottan vártak ránk a jelentkezők. Természetesen eleinte nagyon óvatosan vágtak bele a játékokba, amelyeket mi jó előre megbeszéltünk és kipróbáltunk az udvaron. Egy hosszú kötél segítségével fölépítettük a kő-papír-olló spirálját is a kavicsos játszótérre, talán ennek volt a legnagyobb sikere. De az is kedves látvány volt, amikor lelkesen beálltak az ugrókötel alatti átfutásba és az ugrálásba is. A japánfoci is tetszett nekik, a végén hagytuk, hogy csak ők játsszanak egymással. Az önkormányzat épülete mögötti játszótéren persze nemcsak mi voltunk, hanem a környékbeli óvoda egy csoportja is. Az apróságok azonnal beálltak minden játékba, ami új és izgalmas helyzetet okozott. Az óvónők pár perc után kikérdezték az ötödikeseket, hogy honnan is érkeztünk, és nagyon lelkesen tanulgatták a különböző játékok szabályait. (A biztonság kedvéért üveggolyókat is vittünk, hogy olyanok is tudjanak velünk játszani, akik nehezen mozognak.)

Háromnegyed óra elteltével kipirult irodai dolgozóktól és lelkesedő óvónőktől vettünk búcsút.

Az iskolába visszaérkezve fölhívtam a polgármesteri hivatalt, és megköszöntem a játékot. Egy nagyon kedves hölgy csak annyit mondott:

– Tudja, nagyon nehéz egy ilyen délelőtt után a munkára koncentrálni. Elég pár perc játék a szabadban, és máris egészen másképp érezzük magunkat.

Mire én:

– Ez azt jelenti, hogy nem játszhatunk többet?

Erre ő:

– Ellenkezőleg. Máskor is szívesen látjuk önöket.

Kökénydi Ákos

NAGY FELHAJTÁS VOLT

(május 12. kedd)

A Kerek-hegyre, hogy éhes sáskahadként lezúdulva tisztelőnket tegyük iskolánk bölcsője, a Solymári Művelődési Ház termeiben, majd felfaljuk az udvaron feltalált fejenként egy szem mézédés magyar epret;

Az Anna-kápolnához, hogy villogó rendőri felvezetés mellett szabályozzuk a gyorsajtást, és beguruljunk az „ÖKU” Község ház utcai kertjébe, legurítsunk egy pohár fenséges limonádét, azután mai iskolaépületünk múltjáról, és bővítéséről valamint régi épületünk átépítéséről, jelenéről láthassunk szemelvényeket, beszélgessünk kedves vendéglátóinkkal;

A Húvösvölgyi úton, hogy a „SEK” Oktatási Központ kapuján belül fogyaszthassunk el egy falat finom (Eszter-féle) házi süteményt, és Rózsa László volt diákunk élő szemtanúként itt is bea-

vasson a kulisszák mögött, asztalok alatt zajló „werkjelenetek” izgalmába, fölelevenítse az egykori diákélet képeit;

Hidegkútra a Nyéki-hegy oldalában, hogy a 23 km-es kör dicsőséges bevonulása után magunkhoz vehessük az ebédre érkezett, jól megérdemelt piskótát kakaós öntettel (majdnem somlói).

Hosszú, látványos kígyóként tekert, tekergett a kb. 70 főt számláló felsős csapat követve iskolánk zarándokútját, hirdelve és átélve az élet (és a húsz éves kor) szépségét, a közösség erejét, az akarat diadalát.

Sass Balázs

MÉG EGYSZER HÁTULRÓL

Michael Frayn darabjának alaptörténete jutott eszembe először, amikor kollégáim megkértek, hogy az ünnepi hét keddi, *Tavaszi zsongás* című játékonysági estjéről röviden mondjam el gondolataimat, saját benyomásaimat.

A történet: egy vidéki színtársulat a bemutató előtt főpróbát tart. Az első felvonás ezt a kissé kaotikus kavalkádot mutatja be, majd a másodikban ugyanez megismétlődik, csak most hátul, a színpalak mögött.

Ebbe a kulisszák mögötti világba csöppentünk bele mi is egy tette kész, kíváncsi, kreatív, szívét-lelkét odaadó szülői csapattal együtt. (Eddig magam is csak segédkeztem néhány néptáncos színpadi est létrehozásában, lebonyolításában.)

Hát valóban más ez a világ hátulról. Mint a darabban a főpróbába, úgy a mi délutáni főpróbánk is kissé zilált és komikus volt. A tizenkét szereplő, illetve együttes – az ezerszeri kérés és figyelmeztetés ellenére is – majd mind pontatlanul érkezik, vagy az utolsó pillanatban esik be. A technikus feszült, olykor trágár (szerecsére nem velünk). De mi, akik hátulról irányítunk, készenlétben állunk, jókedvűk és bizakodók vagyunk. És nem hiába. Mire 7 óra lesz, minden és mindenki a helyén van, mindenki tudja a feladatát, és pereg egymás után a tizenkét műsorszám, a játék, humor irodalomban, zenében, euritmiaiban, táncban. Aki most a függöny mögül kilép, már csak maga van a színpadon, magáért felel. Mi pedig itt hátul szolgálunk, kiszolgálunk. A fellépőket szolgáljuk sok-sok aprósággal: irányítás, színpadra kérés, függönyhúzás, kínálás stb., de azzal is, hogy akár a függöny jobb vagy bal oldalán, akár hátul az öltözőktől értük izgulunk. Mert közülük sokakat – akik immár felnőttek – kisgyerekkoruk óta ismerünk, másokkal szülőként vagy tanárként sok évet együtt megéltünk. Ez alkalommal nem szeretnék senkit külön kiemelni vagy bírálni, hisz nem erre kértek meg.

A kulisszák mögül, hátulról is érzékeljük (ugyan más szemzőgből), hogy mennyi szívet melengető, szép dolog történt a színpadon az est folyamán – amelyet mi adtunk –, amitől még szebb lehet a világ, ami reményt ad arra, hogy a művészet jobbat teheti az embert, kiemel a hétköznapiakból. Az egyetlen szíven ütő sötét gondolatot is (számomra is meglepetés volt, s ebből a magam részéről levontam a tanulságot) le tudta győzni a szépség, az utána következő fellépők izgalmas zenéje s a gyerekek látványos, örömteli gyermeklakodalmos tánca.

Befejezésül álljon itt az előadás végén, a színpalak mögötti rendrakás közben elhangzott néhány gondolat azoktól a szülőktől, akik végig segítettek az est lebonyolítását. Bizonyosan nem egészen pontosan, de valahogy így hangzottak:

– Köszönöm és örülök, hogy itt lehettem, mert megismerhettem ezt a „másik” világot. És nagyon élveztem.

– Most tapasztaltam meg, hogy a hátul segédkezőkön mennyi minden múlik.

– Már értem a délutáni próba és az est után, hogy micsoda előkészítés, heroikus munka lehet egy ilyen estet létrehozni, s valahogy ilyen lehet a tanárok munkája is. A színpadon nem látszik annyira, hogy a kulisszák mögött mennyi erőfeszítést tesznek.

Magam remélem, hogy már mindenkinek – kollégának, szülőnek egyaránt – megköszöntem minden apró, nagy és még nagyobb segítséget, amelyet az elmúlt hónapok alatt az előkészítésben és az est lebonyolításában nyújtott. Ha valakit véletlenül kihagytam volna, ezennel újból csak azt mondhatom: hálásan köszönöm az egész iskola nevében.

Kabai Kati

A SZÜLŐI ESTEK IDŐPONTJAI

Minden hónap	Hétfő	kedd	szerda
első	-	5. osztály	3. osztály és 10. osztály
második	9. osztály	2. osztály	8. osztály
harmadik	12. osztály	4. osztály	11. osztály
negyedik	7. osztály	1. osztály	6. osztály és 13. osztály

FELSŐS NAP AZ ÜNNEPI HÉTEN

A szerdai napon birtokba vehettük az egész iskolát. A kísérleti epocha jó tapasztalatai nyomán most is vegyes csoportokat alkotunk a diákokból: szabadon választhattak, hogy a volt diákjaink által meghirdetett workshopok melyikét látogatnák szívesen. Az első két szakórában egy, majd a második kettőben egy másik foglalkozáson vettek részt, de a filmes csoport például 8 órán keresztül, este 7-ig dolgozott együtt, amelynek eredménye egy teljesen elkészült félperces villámfilm.

Boldogok voltunk, hogy újra találkozhattunk volt diákjainkkal, akik felkérésünkre izgalmas témákat ajánlottak a felsősöknek az alábbi témákban:

Építészet és tájépítészet: tervezés

(Holczer Vera, Soltész Judit, Thurnay Dorka)

Mi a panasza? Orvostudomány és laikus szemlélet

(Holczer Lőrinc)

Design – belsőépítészeti tervezés

(Bencze Alma)

Számítógép és irodalom

(Bognár Péter)

Ferihegy titkai

(Bencze Bulcsú)

Alapítsunk államot – egy kis politológia

(Galsai Zsolt)

Drámapedagógia

(Végh Anna, Kovács Anna)

Street Art

(Szentmihályi Dániel)

Tervezz magadnak világnézetet – a filozófia és az abszurd

(Gosztonyi Bence)

Creative Writing in English

(Tóth Ágnes)

Villámfilm-készítés egy nap alatt

(Novinszki Tamás, Haragonics Sára)

A foglalkozások nagy része délután 2 órakor befejeződött. A délutáni program fórumbeszélgetésére szülőket, volt diákokat és tanárokat hívtunk. Négy volt diákunk (Holczer Vera építészmérnök hallgató, Holczer Lőrinc orvos, Tóth Ágnes angol szakos hallgató és Klenovics Péter üzletember) és kb 15 tanár jött el a beszélgetésre, amelyet néhány szülő is megisztelt a jelenlétével. Örültünk annak, hogy legalább páran vannak, akik először találkoznak ezekkel a fiatalokkal, és hallják, ahogy iskolai és iskola utáni tapasztalataikról mesélnek.

Az este fergeteges komédiával zárult, amelyet Kiss Péter volt színjátszóköre adott elő telt ház előtt, óriási sikerrel.

Nagyon jó érzés volt újra együtt lenni diákjainkkal, látni érettségüket, hallani egyszerű gondolataikat, tudni, hogy kiválóan megállják helyüket a nagybetűs életben...

Balassa Bálint és Szántó Ildikó

DRÁMAPEDAGÓGIÁS CSOPORT

Nagy lelkesedéssel és izgalommal érkeztünk szerdán délelőtt az iskolába a műhelymunkára.

Bent már gyűltek a volt diákok. A legtöbben az előző esti, a MOM-ban zajló programok kései vége miatti fáradtságtól kissé még kótyagosan készültek. Papírok nyomtatása, másolása, szétvágása, összetűzése, kellékek (olló, ragasztó stb.) beszerzése. Legnagyobb segítségünk ebben persze Gyöngyi néni volt. Közben gyors kávé a tanáriban. Egy pék még belefér? Nekem hozz 3 valamit! Nekem meg egy kakaócsigát! Érdekes visszatérni ilyen „felemás” szerepben: ide jártunk, diákok voltunk itt 10–13 évig (ki meddig), most meg kicsit tanár szerepben jelenünk meg, de mégsem teljesen abban.

Lassan mindenki elkezd nézegetni, melyik teremben is lesz, kik azok, akik a lista szerint hozzá érkeznek. Ismerős nevek, néhányan később arcról ismerősök, valakit felismerünk, hogy ő bizony az XYZ (17.-es, 18.-os diák) testvére, amikor ide jártunk, még csak 2.-os volt, de vicces...

Aztán szépen lassan mindenki megkeresi a termét, mi az euritmiában vagyunk, ott már gyűlnek a diákok. Bent leülünk egy körbe, ők érdeklődve néznek, hogy mi is lesz itt. Belekezdünk. Röviden bemutatkozunk, kik vagyunk, merre sodort minket az élet a Pesthidegkúti Waldorf Iskola befejezése után, mit tanulunk, mit dolgozunk jelenleg. Rátérünk pár szóban arra, hogy mi is az a drámapedagógia. Azt ajánljuk nekik, hogy inkább közösen próbáljuk ki, nézzük meg, milyen is egy úgynevezett tanítási dráma, aztán a végén még lehet kérdezni, tisztázni a dolgokat.

Egy történetet vittünk nekik, és azt kínáltuk, hogy legyenek a résztvevői. Egy faluról kezdtünk mesélni nekik, amelynek ők lehetnek a lakói. Elfogadták az ajánlatunkat, belefogtunk. Kaptak szerepkártyákat, amelyeket nekik kellett kiegészíteniük, térkép került a falra, amelyen megkereshették, hol is laknak a falun belül, ki a szomszédjuk. Később képek készültek a falunapi vetélkedőről, mulatságról.

Beindult a történet, aztán, amint lenni szokott, előkerült valami probléma is. Egy rehabilitációs intézetet szeretnének építeni, létrehozni drogosok számára valahol a környéken. Szóba került a „mi falunk” is. Engedjük-e ezt? Megnéztünk jeleneteket arról, hogy mit szól ehhez a falu népe, falugyűlést hívtak össze, heves vita alakult ki, érvek csaptak össze.

Aztán sajnos lassan fogyni az kezdett időnk. Eljutottunk a foglalkozás lezáró részéhez, azt kértük, hogy még írásban mindenki jegyezze le, szerinte mi lenne a faluval, a lakóival, ha megépülne az intézet. Érdekes és nagyon különböző vélemények születtek.

Izgalmas foglalkozás volt, a diákok nyitottak voltak rá, jó volt együtt dolgozni, gondolkodni. Reméljük, hogy ők is élvezték, és vittek is tovább valamit belőle magukkal. Nem biztos, hogy mindenki ugyanazt, de ez nem is baj, sőt.

Kovács Panni

ÜNNEPI HÉT: FILOZÓFIAMŰHELY

Noha nem volt célja a programnak, számomra kiváló lehetőség volt, hogy kipróbáljam tanári ügyességemet. A két blokk két témára oszlott: az első a sztoikus filozófia (Epiktétosz kézikönyvecskéjéből vett részlet), a másik pedig a descartes-i cogito érv feldolgozásával telt, majd az arra adott egyik szkeptikus válasszal az *én* azonosságáról (Hume). A résztvevők három csoportra oszlottak, és a rövid idézeteket csoportosan beszéltek meg egymás között, majd ezután vitát rendeztünk két csoport „ütköztetésével”, amelyet a harmadiknak kellett elbírálnia. Kevésbé irányítottam a beszélgetést, hiszen a dákok rendkívül aktívak voltak véleményük kifejezésében, úgy tűnt, legnagyobb részük folyamatosan követi az eszmecserét, így nem toldottam meg sok szemponttal a folyamat kibontakozását. Többeknek voltak meglepően találó észrevételeik, illetve naiv, de éppen ezért a probléma lényegébe hasító kérdéseik. A második részben voltak nyolcadik osztályosok is, akiknek viszont még érezhetően korai volt a téma, nem vonódtak be annyira, de még őket is megfogta

némely fölvetés. Láthatóan senki nem érezte magát kötelezve a részvételre és az aktivitásra, ezért lelkesen vettek részt, és pártolták a csoportmunkát is, annak ellenére, hogy különböző osztályokból jöttek, és gondolom, nem ismerték egymást igazán. Még voltak is néhányan, akik a második blokkban szintén maradtak. Mondtam nekik, hogy ilyen közösséggel, amelyik jóval aktívabb, mint az egyetemi, könnyű együtt dolgozni! A végén még elbeszélgettünk az egyetemről mint olyanról, hogy milyen az új képzési rendszer, hogyan megy a számonkérés, miről szól az esztétika szak stb. Ez hasznos kiegészítője lehet esetleg máskor is a műhelyeknek (vagy még szervezettebben ezen kívül), mivel többeknek volt kérdése.

Megkérdeztem szünetben az egyik résztvevőt, vajon érdekes volt-e számára a feszegetett téma, mire azt válaszolta: „Persze, szerintem akit az ilyesmi nem érdekel, az nem is él!”

Gosztonyi Bence

VALAHA VOLTAK

A Valaha Voltak Színháza két előadással készült az ünnepi hétre. Szerdán mutattuk be L'bomir Feldek szlovák szerző *Jánosik a la Vivaldi* című darabját, amely egy nyolc évvel ezelőtti produkció felújítása az eredeti szereplőkkel. Működött akkor egy színjátszó csoport, tagjai az első négy évfolyamból verbuválódtak. Nagyon izgalmas volt újra munkába állni a sok régi diákkal, akik közül sokan egyáltalán nem foglalkoztak azóta színjátszással. Sok örömet hozott nekünk ez a darab akkor is és most, immár érettebben, oldottabban és – sokak szerint – jobb minőségben is. Jókedvű mulatozással telt a szerda esténk, amelyből szerencsére a közönség is kivette a részét.

Pénteken Federico García Lorca *Vérnász* című darabját mutattuk be. Ez tavalyi produkció egy csapat régi diákkal, akikkel

azóta is kisebb-nagyobb megszakításokkal együtt dolgoztunk, amióta leérettségiztek. A tagok között van egy fiatalember, Renketz Kálmán, aki nem régi diákunk, és velünk játszik Borsos Luca is, aki idén 12. osztályos, ezzel mintegy hidat formálva régi s új generációk között, hiszen tervezzük a csapat ilyen irányú bővítését is. A Vérnász-előadás teljesen más hangulatú volt, komoly, feszült és szomorú. Még sosem játszottuk az iskola épületében, ez a körülmény kölcsönzött a darabnak némi plusz érzelmi töltetet, és mi úgy éreztük, nagyon jól sikerült.

Mindkét darabbal tervezünk még néhány előadást, amelyekről a megfelelő csatornákon igyekszünk majd tájékoztatni a közönségünket.

Kiss Péter

MŰVÉSZETI EST – EURITMIABEMUTATÓ

A próbákat nagyon élveztem, főleg azt, hogy pár formát én találgattam ki, ami végül a ruhával, de különösen a fátyollal együtt még jobban megszerettette velem az euritmiát, amelyre sok éven át vegyes érzelmekkel gondoltam. A nagy napon aztán a legnagyobb élmény nem is a saját előadásunk volt, hanem ahogy a kicsiket figyelhettem a függöny mögül. Őket nézve teljesen megnyugodtam, mert tudtam, hogy nem a mozdulatok centire kimért pontossága számít, hanem az, hogy ha rövid időre is, de újra részévé válhatok az iskolának. Köszönöm a lehetőséget, az euritmia teljesen új értelmet nyert!

Tóth Ági (2007-ben érettségizett diákunk)

Yvonne nénivel nagyon megtisztelő és egyben élvezetes is volt euritmiázni. Bár a próbákat kevésbé élveztem, ennek ellenére szerintem a végeredmény önmagáért beszélt. Nagyon jól éreztem magam egész idő alatt.

Flink Lili (10. osztály)

Általában a dolgok elmúlásával jövünk rá azok szépségeire. Lelkesek voltunk, óriási tervekkel, és nagyon elfáradtunk. Az eredmény, a visszajelzések alapján, kárpótolt minket. Felejthetetlen élményben volt részünk, elmondhatatlan érzés, amikor ennyi mosolyt kap az ember egy ilyen produkció után. Köszönöm a lehetőséget és a türelmet Yvonne néniemnek!

Bakó Johanna (10. osztály)

Öröm, ügyesség, vidámság, szépség, harmónia. Mióta tanítok, ezt látom a gyerekekben, és ezt érzem az euritmiában is. Mindig azt szerettem volna, hogy mindez felszínre kerülhessen, hogy más is megláthassa, átélhesse ezeket. Az egész folyamatot teljes bizalom járta át, hiszen senki nem láthatta pontosan előre, hogy mi lesz munkájának eredménye. Szülők, kollégák, egykori és jelenlegi diákok dolgoztak együtt örömmel. Szép volt. Köszönöm!

Szentmártony Yvonne

SZERETNÉM HINNI

Szeretném hinni, hogy igaza volt annak a barátomnak, aki a május 14-i koncertet mérföldkőnek nevezte az iskola zenei életének alakulásában. Régi vágyunk teljesült, amikor az énekkart és a zenekart közösen hallhattuk. Sok felsős konferencián beszélgettünk korábban már ennek lehetőségeiről. Nem voltunk most sem ügyesebbek, egyszerűen a feltételek teremtették meg a közös produkció létrejöttét. Tekintsük át, mi az, ami nélkül a koncert nem jöhetett volna létre:

- A kórus és a zenekar kötelező órarendi órává vált. Így sem volt persze könnyű dolga Gát Annának, Flór Noéminek és Kovács Tamásnak.
- Nevének elhallgatását kérő közös barátunk adta az ötletet a mű kiválasztásához.
- Hála azoknak, akiknek segítségével sikerült beszerezni a kottákat!

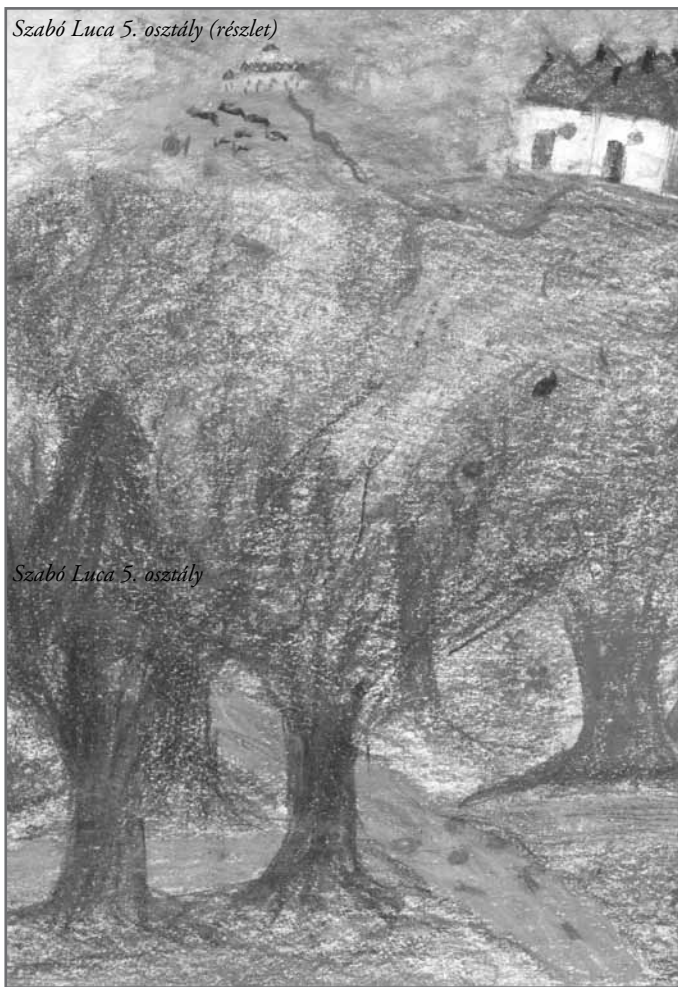
- Nem győzöm hangsúlyozni, milyen példaértékű, hogy volt diákjaink tengernyi feladatuk (vizsgák, diploma, szakdolgozat!) között is időt tudtak szakítani a közös munkára!
- Nagy öröm volt, hogy Kalocsay Karcsi vezetésével a szülői/tanári kórus vállalta az énekkarban a „hangadást”.
- Hál’ istennek a zenekar nem először élte át, milyen nagyszerű Madaras Gergővel a próba. Köszönet azért, hogy mindent elsőprő lelkesedésével szinte „kihúzta” belőlünk a zenét!
- A 20. évforduló igazolta egy harmadik barátom örökérvényű mondatát: „A határidő a legjobb múzsa!”

Gloria in excelsis Deo!

Még egyszer köszönet MINDENKINEK:

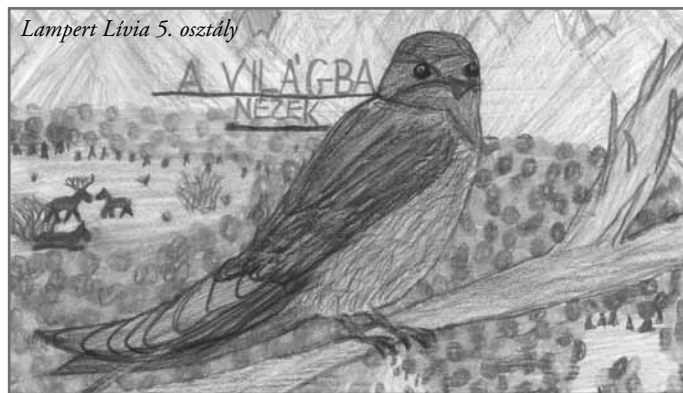
Balázs Mátyás

Szabó Luca 5. osztály (részlet)

Szabó Luca 5. osztály

Lampert Livia 5. osztály

A VILÁGBA NÉZEK

Ez a kezdő sora a reggeli mondásunknak, amelyet a közép- és a felső tagozaton reggelente elmondunk. A világ minden pontján elhangzik a gyerekek szájából ez a mondat ott, ahol Waldorfiskola van. Ezt idéztük meg mi is azzal, hogy idősebb diákjaink különböző nyelveken elmondták a „spruch” kezdetét. Izgalmas volt hallani és érezni, hogy milyen nagy számban vannak emberek, akik ezzel a fohással kezdik a napjukat, és akikkel összekötődünk.

Ezt a nyitott mondatot adtuk a gyerekeknek, hogy alkossanak szabadon, ahogy ők a világra néznek, ahogy a világot látják.

Pályázati felhívás, értékelés, díjazás... idegen a mi szemléletünktől, de az alkotás a gyerek eleme. Kíváncsian vártuk, kiket talál meg ez a feladat, milyen módon tudnak a gyerekek önálló munkával kapcsolódni a témához.

Hat osztály tanuló adtak be rajzokat, festményeket, szobrokat és írásokat, fotót, illetve egy zeneművet. Látható és hallható formában ezek a művek színesítették az utolsó napon az aulát.

A legnehezebb feladat ránk várt azzal, hogy az értékeléshez nem szokott diákjainkat valamilyen módon díjazzuk. Nehéz feladat, hiszen mindegyik alkotás tökéletes belső világot tükröz. Mindenki munkáját értékeltük, és akiknek egy-egy gondolattal is sikerült a pályázati címhez kapcsolódniuk, azoknak aranyecsetet adtunk. Sok öröm és pár könnyecsepp meggyőzött arról, milyen jó is, hogy mi úgy élünk, hogy nem versenyztetjük a gyerekeket, nem méricskéljük és értékeljük őket folyamatosan.

Kívánom magunknak, hogy úgy neveljünk, hogy ha a világra nézünk, egyre több diákunkat lássuk majd ott tevékeny, alkotó és gondolkodó felnőtt emberként.

Márta Dóra

Szabó Anna 1. osztály

TÖRÖK SÁNDOR – EMLÉKEST

A jubileumi hét folyamán ünnepeltük azt, hogy 20 éve létezik az iskola. Akkor, 1989-ben az induláshoz szükséges volt létrehozni egy alapítványt (ez ma sincs másképp), amelyet az alapítók egy kiváló emberről neveztek el abban a hitben és reményben, hogy szelleme átjárja majd az alapítvány által elindított iskolát és óvodát.

Ezt az embert úgy hívták, hogy Török Sándor.

Az ünnepi hét utolsó napján, péntek délután kilenc vendég érkezett az iskolába: Sattler Anna, Vekerdy Tamás, Hollós Máté, Szilágyi Péter, Udvaros Béla, Eőry Attila és Éva, Keleti Péter és Éliás Ádám.

Török Sándor tanítványai – ez szerepelt a programban is, és ők valóban nem csupán ismerték, szerették Sanyi bácsit, hanem nagy-nagy csomag útravalót kaptak tőle.

Ez érződött a visszaemlékezésekből, ugyanis meséltek: magukról, majd sok mélyes és vidám történettel elevenítették föl kedves alakját, mindig élő, kicsit groteszkbe hajló humorát.

Előkerültek relikviák is: fotók, valamint olyan kis, karácsonyra, ünnepekre szánt rendkívül megható jókívánságok, amelyekről megtudtuk, hogy közel 200 barátjának készítette személyes ajándékként.

Török Sándor 1904-ben született Erdélyben, s mesélik, utolsó óráiban is ide vágott vissza.

Ismerte a szegénységet, a kétkezi munkát, később sem lett gazdag soha. Híres könyve, a *Valaki kopog* albérlőjeként tizenkét ócska szobán, tizenkét viharos, idegen családon át mutatta be a harmincas évek Budapestjét, olyan kor- és körképet rögzítve, amelyet nem volna szabad elfelejtenünk, ha irodalmi értékeinket soroljuk.

E műből hallhattunk két részletet Varga-Szemes Laci nagyszerű tolmácsolásában.

Később az *Egy kis kertem szerettem volna* című könyvből is hallhattunk, amelyet Szilágyi Péter osztott meg velünk.

A háború végéig már tizenhat könyv állt mögötte, s megkezdte működését a két törpe, *Kököjszi és Bobojsza*... Az én találkozásom Török Sándorral – gyermekként – ebben a felnőtteknek is szóló mesében történt meg. A sötét szobába beszűrődő keskeny fénycsíkon vigasztalón úszott be gyermekkoromban a bölcs törpék égi-légi tájakra hívó Szent Kristóf hajója. Remélem, nincs az a Batman, nincs az a szörny- és űrszerkezet, amelyik ezt a fajta fantáziát érvényteleníti.

Az emléktábláján olvasható életművéből egy gondolat: „Minden csoda, vagy semmi sem az”.

Csoda, hogy szájam, hangom van a szólásra, csoda, hogy láthatok, csoda, hogy a papírt megtartani a kezemben természetesnek tűnő képességem, csoda, hogy lábra tudtunk állni a vízszintesből, és föltekinteni, egészen a csillagokig. Csoda minden porcikánk és testünk hétköznapi működése. Csoda, hogy létre keltünk. Csoda, hogy egyáltalán megvagyunk még.

S amivé *lehetünk*: talán a csodák közt a legnagyobb.

Török Sándort ma is olvassák, szeretik, s ha az ő nevében összjönnek, szinte szóba sem kerül, hogy nem él már, mert annyira jelen van. Ilyen volt ez az összjövétel is.

Lampert Tünde

Az első élményem a Waldorf-iskolával a felvételem, de elég homályosak ezek a képek, szóval Solymáron ültünk Bakonyi Katal egy teremben, illetve ő ült, én pedig egyik padról a másikra ugráltam, hogy ez volt-e a feladat, vagy a feszültségemet vezettem-e le, azt nem tudom. Ezenkívül rajzoltam egy repülőgépet – hogy ezt a fa-ember-ház rajz feladat keretében tettem-e, vagy szabadon kellett rajzolni, azt sem tudom. A repülő mindenesetre olyan szögletes volt, hogy repülni nem tudott volna, az biztos, mentségemre legyen mondva, kiszíneztem alaposan.

A következő élményem, hogy éppen a Havanna-lakótelep gyönyörűségei háza között bicikliztem, és élveztem a friss levegőt, amikor szüleim egy papírral futottak felém, és kiabáltak: FÖLVETTEK! Nem tudtam, miért kell ennek ennyire örülni, úgy emlékszem, a felvételin jól éreztem magam, de hogy miért kell olyan boldognak lenni azért, hogy a város túlsó végébe járhatok iskolába, másfél órát utazva oda és vissza, azt nem tudtam. Mindenesetre elsőben ez azt jelentette, hogy többet voltam a buszon, mint az iskolában, de fölvettem. Később kiköltöztünk Solymárra, akkor már én is örültem.

Egyik legfontosabb pont az iskolai életemben, második osztály közepe felé, amikor már a fél tanári kar – ha nem az egész – megpróbálta átvenni az osztályunkat első osztálytanítónktól, hirtelen elénk állt egy számunkra ismeretlen fiatal tanár, és a reggeli fohásznál arra várt, hogy csönd legyen. Nem volt ez könnyű dolog nálunk, a többiek általában már itt elvéreztek, de itt máshogy történt. Egy „hír” érkezett végig az osztályon a többiektől, akiknek a nagyobb testvérét tanította németre, és ismerték: „Ő jó!!!”. Ettől az információtól nyomban csönd lett, legalábbis emlékeim szerint, és elkezdődött a tanítás, nyolcadikig tartott. Ha most belegondolok abba, hogy ennyin múlik egy tanár első órája, akkor egy kicsit mindig megijedek. Mint tudjuk, az első órán döntenek a gyerekek egy tanár sorsáról.

Harmadikban már odáig fejlődöttünk, hogy felismertük a bazár lényegét is, tehát hogy a kézzel készített tárgyakat eladjuk, hogy a gyerekek tudjanak tanulni, és az iskolának legyen pénze. A községház utcában voltunk, és az euritmia-teremben volt a bazár. Minden asztalon gyönyörű törpék voltak kirakva díszítésnek, hogy ne csak az eladandó tárgyak legyenek az asztalon, hanem még szép is legyen. Ahogy már beesteledett, és a bazár a végéhez közeledett, mindenki elkezdett pakolni, mi ekkor léptünk akcióba, és néhány perc alatt eladtuk a kis törpéket, hiszen azért volt a bazár, hogy a gyereknek legyen pénze ceruzára. Nem emlékszem, mit vettünk a pénzből, de szinte biztos, hogy nem ceruzát.

Rengeteg ehhez hasonló történet volt az őskorban, amikor még az iskola kicsi volt, a tanárok meg természetesen bizonytalanok és határozatlanok, hiszen nem tudták, hogy végül valóban ember lesz-e belőlünk. Az lett, legalábbis most volt az osztályunk 5 éves érettségi találkozója, és szemlátomást mindenkiből ember lett, és úgy tűnik, mindenki megtalálta, vagy éppen találja a helyét a világban.

Ebben az évben februárban különleges helyzetbe kerültem, ugyanis az iskolában hospitáltam egy hónapot, és talán sikerült már felnőttként rátekinteni az iskola működésére. A második

osztályban voltam, és nagyon sok élmény jutott eszembe, milyen volt ekkorának lenni, és ami ennél is jobb, hogy még mennyi jó élmény van a gyerekek előtt. Az a közösség, amelyikben most élnek, és tulajdonképpen most kerülnek bele, az még hány évig fogja őket kísérni, és amikor már elmennek, akkor is ott lesz velük a háttérben. Nem könnyű elszakadni.

Életem egyik legmeghatározóbb pillanata volt, amikor az érettségiről kijöttem. Hónapokon keresztül (esetemben heteket mondani is túlzás, mert egy héttel az érettségi előtt az akkori 6. osztállyal még osztálykirándulásra mentem) készültünk az érettségire, minden pillanatban azért izgultunk, hogy milyen lesz. Egész végig erre a néhány órára készültünk, hogy minden a legnagyobb rendben mehessen, és amikor ennek vége volt, kijöttem a kisházból, ahol az érettségi volt, a kicsik, az elsősök, a másodikosok ott rohantak körülöttem. Úgy éreztem, hogy ennek már nem vagyok része, üres a fejem, bár annyit sosem fogok tudni, mint abban a pillanatban, de az iskola már rajtam kívül áll. 10 perc múlva a kezemben volt az érettségi bizonyítványom, de valahogy nem tudtam elképzelni, hogyan lesz ezután. Nagyon nehéz volt. Azt éreztem, hogy rengeteget kaptam az iskolától, rengeteg lehetőséget, amelyeket remélem, jól ki tudtam használni, de ez nem mindenkinek adatik meg. Sokan nem tudják, hogy az iskola lehet jó is, lehet az, hogy az ember szeret iskolába járni.

Most az ELTÉ-re járok politológiára, és a solymári tanárképzés harmadéves hallgatója vagyok. Feltett szándékom, hogy osztálytanító leszek 2010-től, hogy vissza tudjak adni valamit a Waldorf-közösségnek abból, amit kaptam, és a gyerekeknek megmutathassam, hogy az iskola jó dolog, és nem kell utálni, sőt...

Galsai Zsolt
tizennyolcadikos

A 2008/2009. TANÉV RENDJE

Országos kompetenciamérés	2009. május 27. szerda
Olimpia	2009. május 27–30. szerda–szombat
<i>Pünkösdi hétfő</i>	<i>2009. június 1.</i>
Diplomaosztás	
A 12. o. bankettje	2009. június 12. péntek
Utolsó tanítási nap	
Bizonyítványosztás	2009. június 18. csütörtök,
A 13. o. ballagása	A bizonyítványosztás
Tűzugrás	1/2 4-kor kezdődik!

MADARAS

Szeretettel meghívom Önt és kedves Családját
a 2009. május 29-én, pénteken fél 4-kor tartandó
FUVOLA-DIPLOMAHANGVERSENYEMRE,
a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Nagytermébe
(1061 Budapest, Liszt Ferenc tér 8., Zeneakadémia).

Tanáraim

Pröhle Henrik
Alföldy-Boruss Eszter
Devich Sándor

Gyöngyössy Zoltán
Horgas Eszter
Kancsár Vera

Köszönöm
családomnak
tanárainknak
barátaimnak

Detvay Mária Marcellának
Támogatók

Ari S. Kupsus Salon Concert Society
Monarchia Matt International
Dió Design

www.gergelymadaras.com

GERGELY

MŰSOR

1. Johann Sebastian Bach:
IV. G-dúr Brandenburgi verseny (BWV 1049)

I. Allegro

II. Andante

III. Presto

Km.: Győri Noémi – fuvola, Bangó Ferenc – hegedű,
valamint a Nemzeti Filharmonikus Zenekar művészeiből
alakult Grazioso Kamarazenekar

2. Lowell Liebermann: Sonata (Op. 23)

I. Lento

II. Presto energico

Km.: Mali Emese – zongora

szünet

3. Carl Maria von Weber: Trio (I. 259, Op. 63)

I. Allegro Moderato

II. Scherzo. Allegro vivace

III. Schäfers Klage. Andante espressivo

IV. Finale. Allegro

Km.: Karasszon Dénes – cselló, Mali Emese – zongora

Wolfgang Amadeus Mozart:
D-dúr fuvolaverseny, K 314 (KE 285d)

I. Allegro aperto

II. Adagio ma non troppo

III. Rondeau. Allegro

Km.: a Nemzeti Filharmonikus Zenekar
művészeiből alakult Grazioso Kamarazenekar

Kínálatunkból:

Stockmar festékek, kréták, gyurmák, fóliák.

Aquarellpapírok, ecsetek, rajztáblák,
táblakréták.

Színes mesegyapjúk, filcek, babaanyagok,
textilbabák, kesztyűbabók.

Fa- és fejlesztőjátékok, vonatok, babaházak.

Mesekönyvek, társasjátékok stb.

Katica®

Fa- és fejlesztőjáték bolt

Budapest VII., Király u 101. (Lövölde térenél)

Telefon: 46-22-388

Nyitva: H-P 10-18, Szo. 10-13.

Szabó Luca 5. osztály (részlet)

A Budapesti Nappali Euritmia-képzés

végzős diákjainak előadása

Május 30-án 17 órakor és 31-én 19 órakor
az IBS Színpadon

MŰSOR:

Szóló klarinét

Mezei Balázs: *Vizöntő* – részlet

Klarinét

Weöres Sándor: *Örök pillanat*

Klarinét

Mezei Balázs: *Forrás*

Zongora – Rachmaninov: *Prelude*

.

Maurice Ravel: *Fuga* – részlet

Claudianus: *Proserpina elrablása* – részlet

Kodály Zoltán: *Cselló-zongora szonáta*, 1. tétel

Arany János: *A walesi bárdok*

Johannes Brahms: *a-moll trió*, 1. tétel

Szünet

Debussy: *Clair de Lune*

Rudolf Steiner: *Wochenspruch*

Ravel: *Prelude*

Romhányi József: *A róka és a holló*

Klarinét (Hindemith – részlet)

Hindemith: *Leichte Stücke 1*. Cselló - zongora

Móra Ferenc: *Hatrongyosi kakasok*

Prokofjev: *Scherzo humoristique*

Weöres Sándor: *Vers a színházról*

Brahms: *a-moll trió*, 3. tétel

Közreműködnek: Cserje Zsuzsa (vers),

Báll Dávid (zongora), Farkas Kálmán (cselló),

Pados Balázs (klarinét)

Jegyek kaphatók Gyöngyi néninél

Jegyrendelés: Tel: 06/20 3146415

E-mail: huneuritmia@gmail.com